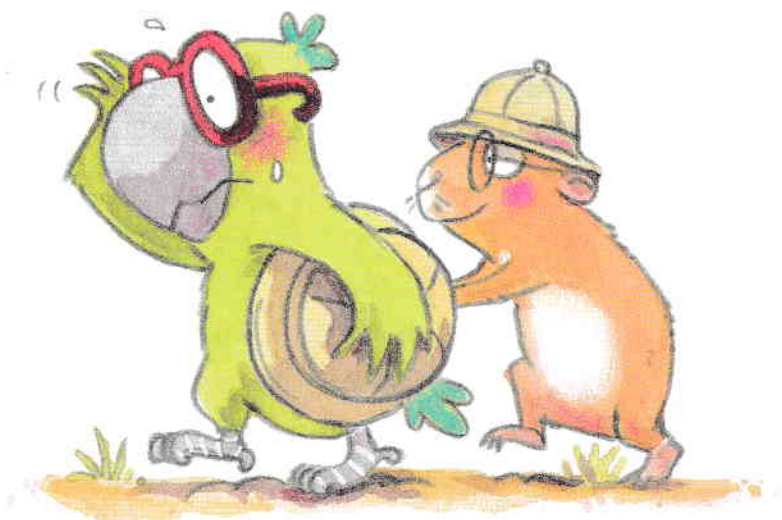

LBRIS | Florian Beckerhoff
we know
books

Niki și Cioc

în safari

Ilustrații de Barbara Scholz

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Booklet
fiction

| 2025

Capitolul unu

Cele mai captivante povești

— Ești pregătit? a întrebat Niki.

— Dacă-i musai, a cârâit Cioc.

— Cioc, zău așa! Dacă aș ști să cânt, aș cânta chiar eu. Nu împlinește în fiecare zi nouăzeci și trei de ani.

— Ha! a zis Cioc. La o sută doisprezece ani, bunica mea era încă fâșneată! Omul nostru preferat nu face decât să stea tolănit în fotoliu și să moțâie toată ziua.

— Tocmai.

— Adică?

— Tocmai, că e om, nu papagal. De-ar fi fost papagal, nu ne-ar fi scos de la adăpostul de animale.

— Și doar din atâta lucru e el mereu așa de epuizat?

Pleoști a lătrat, fiindcă nu-i plăcea deloc ca dragul lui domn Locke să fie vorbit de rău. Cioc și-a luat zborul și a aterizat pe brațul fotoliului, înfoindu-se. Bătrânul detectiv respira liniștit. Cioc și-a dres glasul, a deschis și a închis ciocul de câteva ori, de probă, iar apoi a început să cânte:

„Căpitane, haیدا scoală, nu-i timp de dormit,
Astăzi e paranghelie, ne punem pe chefuit!”

Domnul Locke nici nu s-a clintit. Nici măcar când Cioc l-a mușcat de lobul urechii.

— Trezirea! Hai sus! Petrecere! a cârâit el.

Nicio reacție. Pleoști era tot mai neliniștit. Și-a așezat capul în poala domnului Locke și a început să scâncească.

— Cioc, ce-i asta?! Te-am rugat să-i cânti un cântec de la mulți ani! a spus Niki.

— Ce nu-ți convine? Îi cântam mereu cântecul ăsta căpitanului Nas de Castravete. Și se trezea de fiecare dată!

— Dar domnul Locke nu e căpitanul Nas de Castravete.

Cioc a căzut pe gânduri și i-a dat dreptate lui Niki

în sinea lui, chiar dacă nu voia s-o recunoască. Apoi a început să cânte iar:

„O navă va sosi, plină cu prăjituri
Și frumos noi vom cânta, astăzi, de ziua mătă!”

Nici de data asta domnul Locke n-a schițat nicio reacție. În schimb, s-a auzit cheia rotindu-se în broasca ușii de la intrare. Pleoști a sărit imediat în întâmpinarea doamnei Perla.

— Ușor! Să nu mă dărâmi! i-a spus ea pe-un glas mieros.

Ținea în mâini un tort uriaș și la subraț un plic.

— Sfântă nucă de cocos, ce v-am zis?! a exclamat Cioc. O navă va sosi, plină cu prăjituri!

— Poftim? Pe cine faci tu navă, papagal de mare nerușinat? Și care-i treaba cu cântecul ăla înfiorător?

— Înfiorător? V-ar fi plăcut dumneavoastră să aveți un cirit-pit așa frumos! Și chiar de-ați fi avut, n-ar fi fost la fel de măiestru ca al meu. Mi s-a cerut să îi cânt o serenadă de la mulți ani și i-am cântat, iată!

Pleoști a scos un schelălăit și a tras-o pe doamna Perla spre domnul Locke. Menajera a observat că bătrânul detectiv dormea profund. L-a zgâlțâit mirată, apoi a clătinat din cap. Ceva era în neregulă. A așezat repede tortul pe masă și și-a agățat paltonul în cuier. Apoi a luat poziție de drepti, și-a dres glasul și a început să cânte cu glas de soprană:

„Mulți ani trăiască, mulți ani trăiaaaaaaaască!”

— Ce? Ce se întâmplă? a țipat domnul Locke, ridicându-se înspăimântat din fotoliu. Alarma de incendiu! Arde! Foc! Foc!

Doamna Perla s-a făcut roșie de rușine. Niki și Cioc râdeau în hohote, în vreme ce Pleoști lătra, luându-i apărarea.

Domnul Locke și-a venit apoi în fire și a privit nedumerit în jur. A remarcat ființele dragi adunate în jurul lui, și pe urmă tortul.

— Aha, a spus el. Dacă nu mă înșel, pare a fi ziua cuiva.

— Aveți dreptate, domnule maestru detectiv! Excelentă observație! a cârâit Cioc.

— Dar a cui? Pentru cine este tortul acesta? a întrebat domnul Locke.

— Pentru dumneavoastră, firește! Astăzi împliniți nouăzeci și trei de ani! La mulți ani și multă sănătate! a zis Niki.

— Vânt larg din pupă!¹ a cârâit Cioc. Și-un picior de apă sub chilă²!

— Fie ca tot ce vă doriți să se împlinească! a adăugat doamna Perla.

Pleoști a lătrat ușurat și a pornit schelălăind spre ușa de la intrare.

— Vai, cățelușul meu scump, cum am putut uita de tine?! a exclamat doamna Perla, luându-și paltonul în grabă.

Din el a căzut plicul. Doamna Perla s-a aplecat, l-a ridicat și i l-a întins domnului Locke.

— L-am găsit în cutia poștală, a spus ea. Până și în Africa aveți oameni care se gândesc la dumneavoastră în această zi specială.

Apoi a ieșit grăbită în urma lui Pleoști, încuind ușa în urma ei. Brusc, s-a așternut liniștea. Domnul Locke a cercetat plicul cu atenție.

¹ Partea de dinapoi a corpului unei nave (n. red.).

² Element principal de rezistență al osaturii unei nave, dispus pe axa longitudinală a fundului navei (n. red.).

— Într-adevăr, e din Africa, a spus el. Nu încape nicio îndoială, priviți timbrul!

— Asta înseamnă că sunteți cunoscut în întreaga lume! a cârâit Cioc. Un detectiv de talie mondială, sfântă nucă de cocos!

— Foarte misterios, a zis domnul Locke. E adevărat, unele cazuri ne-au purtat prin diferite colțuri ale lumii.

— Ai, caramba! Așa e! Eu am zburat până în Insulele Canare să-l prind pe hoțul de banane!

— Unde ai zburat tu? L-am prins împreună, și am călătorit pe mare, cu vasul, l-a corectat Niki. La fel ca atunci când am fost în Langör să salvăm animalul bășinos.

— Da, îmi amintesc! Le-am arătat eu pescărușilor! Ce vremuri!

— Dar în Africa nu am fost niciodată. Sigur ați fost acolo înainte să ne luați pe noi de la adăpost, nu-i așa? a întrebat Niki.

— Nu, din câte știu eu, a spus domnul Locke. Poate că am uitat. Așa e când îmbătrânești...

— Prostii, nu sunteți bătrân! a exclamat Cioc. Nici măcar elefanții aflați în floarea vârstei nu le țin minte chiar pe toate. E aproape imposibil, fiindcă, la un moment dat, ți se umple capul cu amintiri și trebuie să le mai dai deoparte. Fie le împingi în urechi, fie în trompă.

— Domnul Locke n-are trompă! l-a întrerupt Niki.

— Atunci în gât sau pe unde mai e loc. Citiți scrisoarea și-atunci veți ști unde ați ascuns această amintire.

— Nu mai fi așa pisălog! Domnul Locke știe și el ce are de făcut.

Domnul Locke a oftat. Nici nu apucase să se dezmeticească bine și se întâmplaseră deja așa de multe.

A deschis plicul și a scos din el o scrisoare împăturită, pe care a despachetat-o cu grijă. Și-a pus ochelarii și a început să citească.

— Nu aud nimic! a cârâit Cioc.

— Șșșt! a spus Niki. Lasă-l să citească!

Domnul Locke a rămas nemișcat, cu privirea ațintită asupra bilețelului scris de mână. Tremura. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Niki a vrut să îl întrebe ce scria în scrisoare, însă chiar atunci doamna Perla și Pleoști au intrat înapoi pe ușă. Cățelul a observat imediat că stăpânul său nu se simte bine. S-a apropiat de el schelălăind și i-a lins mâna.

— Ce ați pățit? a exclamat doamna Perla, apoi s-a întors spre Niki și Cioc. Ce prostie ați mai făcut de data asta?

— N-am făcut nimic, a cârâit Cioc indignat. Dumneavoastră ați făcut o prostie, fiindcă ați tăiat ceapă, nu v-ați spălat pe mâini și apoi ați pus mâna pe scrisoare.

— Ceapă? La micul-dejun? a exclamat doamna Perla indignată.

— N-are cum. Atunci ar fi plâns de mai devreme, a spus Niki. Fiindcă mirosul de ceapă ar fi fost pe plic, nu pe scrisoare.

— Și-atunci de ce plânge? Ia spune, dacă tot ești așa isteată!

— Oricare ar fi motivul, domnul Locke are nevoie de liniște, a spus doamna Perla, iar Pleoști a aprobat-o cu un lătrat. Așa că hai, fiecare la locul lui și să nu mai aud o vorbă despre scrisoarea asta.

Pe urmă a luat scrisoarea din mâinile domnului Locke, a pus-o înapoi în plic și a ascuns plicul în buzunarul de la șort. Lui Niki și Cioc nu le venea să creadă. Dar n-avea niciun rost să se opună. Când doamna Perla își făcea griji în privința domnului Locke, era în stare de orice. Menajera i-a întins bătrânului detectiv o batistă, apoi l-a servit cu o bucată uriașă de tort.

Capitolul doi

Singurul caz nerezolvat

Oricât de mult au încercat doamna Perla și Pleoști să-l facă pe domnul Locke să se simtă mai bine, detectivul nu s-a mai ridicat în acea zi din fotoliu și nici nu s-a mai atins de tort. Menajera a încercat de mai multe ori să-l sune pe doctor, dar domnul Locke a oprit-o de fiecare dată. Nu-și dorea decât liniște.

— Dragul meu domn Locke, a încercat ea să-l aline. Nimănui nu-i place să mai îmbătrânească cu un an. Însă tocmai de aceea avem tort. Ca să ne mai aline suferința!

Domnul Locke nici nu voia să audă.

Niki și Cioc de abia așteptau ca doamna Perla să plece acasă. Și ei își făceau griji în privința domnului Locke. Trebuiau neapărat să afle ce scria în scrisoare. Doamna Perla nici nu a apucat să închidă bine ușa în urma ei, că Cioc a țâșnit spre Niki, care s-a cocoțat în spinarea lui și împreună au zburat spre domnul Locke. Însă bătrânul detectiv n-a vrut să sufle o vorbă.

— Atunci o să aflăm și singuri, a cârâit Cioc lezat.

Pleoști s-a postat mârâind în fața bucătăriei, unde se afla șorțul doamnei Perla.